

Večernica.

Spisal *Polenčan*.

rak je padal na zemljo.

Grajska gospa sedi s svojo hčerko Milico pred gradom. Kar zamiglja na nebu prva zvezda. To zapazi Milica in pogleda svojo mater.

Ta ji pa pravi: „Glej, to je okence, ki gleda skozenj Bog, kaj smo storili dobrega.“

Od tega časa je Milica, kadar je zapazila večernico, vprašala svojo mater: „Kaj pravite, je li danes Bog zadovoljen z mano?“ Vedno je skrbela, da je mati temu pritrčila. Tako je rasla v dobroti in čednosti.

Spoštuj prirodo!

Spisal *Lud. Potočnik*.

(Dalje.)

Ob koncu šolskega leta.

epo poletno jutro je. Pred šolo se zbirajo otroci, ki so praznično oblečeni; zakaj konec šolskega leta je. Zgolj pridni učenci so to, ki delajo svojim staršem in svojim učiteljem veselje. Vsak je prihajal z radostjo v šolo in je bil žalosten, če je moral katerikrat ostati doma.

V razredu so čakali izpričeval. Četudi ni vest nikomur očitala lenobe, je bilo nekaterim vendarle malo tesno pri srcu. Ko je pa stopil gospod učitelj nekako posebno vedrega obraza v šolsko sobo, je takoj vsem nekoliko odleglo.

Gospod učitelj pa jih nagovori tako-le:

„Dragi moji učenci! Deset mesecev je preteklo, odkar ste se v tem šolskem letu prvič zbrali, da bi se zopet kaj novega in kaj dobrega naučili. Deset mesecev je za bolnika, ki mora veliko trpeti in prenašati hude bolečine, cela večnost. Nam pa je čas tako hitro potekel, da se nam zdi, kakor da bi se bila šola šele komaj dobro začela, ker bili smo pridni in nam je čas hitro minil. Ker ste bili vsi tako skrbni in marljivi, vam moram danes nekaj prav veselega povedati: Naučili ste se vsi toliko, da ste vsi sposobni za višji razred.“

To je bilo veselja, ko so otroci to zaslišali. Oči so se jim iskriale, lica jim žarela in se smejala.

„Najboljše izpričevalo,“ pravi gospod učitelj dalje, „ima Tomaškovčev Tonček, ki pa se hoče od nas ločiti in iti v mesto, da bo še dalje hodil v šolo. Hočeš li, Tonček, res to storiti?“

„Da,“ odgovori Tonček krepko in veselo.

„In kaj hočeš biti, ko dokončaš šole?“

„Učitelj,“ odgovori zopet Tonček.

„Prav je tako, Tonček! Nič ni lepšega kakor biti učitelj in imeti dobre, pridne učence. Mi vsi ti želimo, da bi tudi v mestnih šolah vedno tako lepo napredoval kakor si tukaj. — Da bodo tudi vaši dobri starši lahko videli, kako ste se učili, vam hočem zdaj razdeliti vaša izpričevala.“

Pr eden pa so učenci ostavili šolsko sobo, stopi pred učitelja Tomaškovec Tonček in se v imenu vseh učencev zahvali gospodu učitelju za nauke, ki so jih med letom od njega prejeli, in mu želi vesele počitnice.

Gospoda učitelja je ganila ta hvaležnost njegovih učencev, in tudi on se jim je zahvalil za njih pridnost ter podal vsakemu v slovo roko in jim tudi želel vesele počitnice.

Učenci so se veseli in zadovoljni poslovili od svojega ljubega učitelja. Spotoma pa so se ves čas pogovarjali le o svojem gospodu učitelju in o svojem ljubeznivem tovarišu Tončku in so že naprej določili, da bo on tudi tako dober učitelj, kakor ga imajo oni sedaj.

* * *

Slive, hruške in jabolka so dozorele.

Pred Tomaškovecovo hišo stoji uprežen voz. Po sadnem drevju okolo hiše pa so takrat nemirno skakali ščinkovci, liščki, sinice in druge ptice od veje do veje ter se glasno pogovarjali.

„Gre, gre, gre!“ zažvrgoli ena izmed teh ptic.

„Čemu, zakaj in kam?“ vpraša druga.

„V mesto se učit, učit.“

„Učitelj bo.“

„Kdo nam bo pozimi dajal jesti, jesti?“

„Škoda, škoda!“

Tedaj pa stopi na prag Tonček, praznično oblečen, in za njim pridejo oče, mati, njegov mali bratec in sestra.

Tonček je sicer veselega obraza, vendar pa ima solzne oči, zakaj poslavlja se od svoje ljube matere. Tudi materi stojijo solze v očeh.

„No, zdaj pa le pojdit!“ reče mati očetu in Tončku. „Trebaja je, da se podvizata, da ne zamudita vlaka. Tonček, le glej, da boš pošten, vesten in skrben ter da se boš pridno učil in lepo vedel!“

„Bom, mati, bom,“ pravi Tonček in seže materi zadnjič za slovo v roko. Sede v voz, konj potegne, in voz jo zavije na pot.

Tedaj pa so ptiči začeli peti kot bi hoteli drug drugega prekositi. Tudi oni se hočejo posloviti od svojega ljubega Tončka.

„Prosim, oče, malo postojte, skoraj bi bil nekaj pozabil.“

Oče ustavi konja, Tonček pa se ozre nazaj, kjer je na pragu še vedno stala mati, in zakliče:

„Mati, prosim vas, ne pozabiti pozimi dajati ptičkam jesti!“

„Ne bom, Tonček, ne bom; le brez skrbi bodi!“

Bič je zopet zažvižgal, in Tonček se je zopet peljal dalje; ptičke pa so mu ves čas veselo pele v slovo in zahvalo!

(Konec.)